

(Нишонаҳои вучуди Худованд)

﴿ الآيات التي تدل على وجود الله ﴾

[Тоҷики – Tajiki – طاجيكية]

Таҳия ва таҳқиқ : Мисбоҳиддини Ҳомид

2009 - 1430

islamhouse.com

﴿ الآيات التي تدل على وجود الله ﴾

« باللغة الطاجيكية »

مراجعة: مصباح الدين حميدوف

2009 - 1430

islamhouse.com

Нишонаҳои вучуди Худованд

Масъалаи вучуди Худованди таъоло – чун Холиқи ин кавн ва Парвардигори махлуқот эҳсосест, ки дар замири инсон густурда гаштааст. Ва чунин эҳсос ба вучуди Офаридагори ин коинот ва Парвардигори он чун ҷавҳари покест, ки дар қалби одамӣ нуҳуфтааст ва тавассути андешарони дар гирди азамати ин коинот ва низоми бениҳоят дақиқи мавҷудот ва аҷоибиву офариниши махлуқот, ин ҷавҳари нуҳуфта ҷило меёбад ва нури хешро изҳор месозад ва дар партави он шахси оқил дар шинохтани Офаридгори хеш устувор мегардад.

Ва гоҳо ин ҷавҳари нуҳуфта дар натиҷаи пайравии ҳавову ҳавас ва пайгирии афкори шайтонӣ ва майл ба иноду якравиву такаббур ва тақлиду пайравии кӯронаи беасос таҳти доғҳои сиёҳи куфру илҳод қарор мегирад. Ва бо чунин сабабҳо инсон инкор ва ё гумони хешро нисбати вучуди Холиқи хеш эълон месозад.

Пас агар инсон, ки бо фаросату ақл аз соири мавҷудот бартарӣ ёфтааст, агар дар гирди ҳар он чизе, ки ўро ихота намудааст ва онро мушоҳида месозад андеша намояд, барои ў нишонаҳои ошкори вучуди Худованди таъоло таҷаллӣ мегардад. Оё ин кураи замин, ки аз олами башарияту ҳайвонот ва набототу ҷамодот дарбар мегирад, нишонгари вучуди Парвардигори худ нест? Оё ин осмони баланд, ки чун гунбази кабуд заминро ихота намудааст ва ситораҳову сайёраҳои он нишонае аз Офаридагори бузург нестанд?

Аз ин ҷост, ки Худованди таъоло дар Қуръони Карим дар бобати вучуди коинот аз ақл истифода гирифта, дар гирди он андеша ронданро василаи яқин дониستاني вучуди Офаридагор мешиносад.

Худованди таъоло дар Сураи Ал-Бақара ояти 164 мефармояд :

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١٦٤﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْمَلَائِكَةِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا

مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

﴿١٦٤﴾ البقرة: ١٦٤

" Ҳароина дар офариниши осмонҳову замин ва дар ихтилофи (тағъирёбии) шабу рӯз ва дар киштие, ки дар баҳр ҷорӣ мегардад ба он ки нафъ мерасонад ба мардум ва дар он, ки Худованди таъоло нозил сохт аз осмон аз об пас зинда мегардонад бо он (об) заминро баъди мурда буданаш ва интишор дод дар он (замин) аз ҳама гуна раванда ва роҳнамун сохтани шамолҳову абрҳое, ки дар миёни осмону замин фармонбардор аст нишонаҳоест, аз барои мардумоне, ки ақл доранд."

Ҳамчунин дар сураи Оли Имрон оятҳои 190-191 фармудааст :

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١٩٠﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩١﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾ آل عمران: ١٩٠ - ١٩١

" Ба ҳақиқат дар офариниши осмонҳову замин ва (ихтилофи) гардиши шабу рӯз нишонаҳоест, барои соҳибони ақлу хуш."

" Ононе ки ба ёд меоваранд Худовандро дар ҳолати рост истодан ва нишастану бо паҳлӯ дароз кашидан ва андеша меронанд дар офариниши осмонҳову замин : Эй Парвардигори мо ! Инро ту беҳуда наофаридай, ба поки ёд мекунем туро, пас моро аз азоби оташ нигоҳ дор."

Ва ё дар сураи "Ёсин" Худованди таъоло дар равиши сухан дар бобати қудрату азамати худ бар бандагонаш талқин медорад, ки гардиши мунтазами шабу рӯз бо шакли муназзам, паёпай омадани офтобу моҳ нишонаву аломатҳоест, ки ба вучуд ва қудрати бепоёни зоти илоҳӣ далолат менамояд.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٣٧﴾ وَعَايَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسَخَ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾ وَالشَّمْسُ
تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ
الْقَدِيرِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ
﴿٤٠﴾ يس: ٣٧ - ٤٠

" Ва яке аз аломатҳое, ки далолат ба вучуди Худованд ва бузургии зоти олий менамояд аз барои онон (мардум) шаб аст, ки онро мо аз рӯз ҷудо месозем пас дар он ҳол онон (мардум) дар ториқӣ қарор мегиранд. Ва офтоб ҳаракат мекунад дар ҷои муайяншудаи худ. Он аст тақдире нишондоди Худованди тавонову доно. Ва аз барои маҳтоб манозил муайян кардаем (дар ҳолати ҳаракаташ) то он вақте, ки монанди ғунҷаи (хӯшаи) хушкгаштаи хурмо гардад. На офтоб тавонад, ки маҳтобро дарёб кунад ва на шаб тавонад, ки рӯзро пеш гузарад. Ва ҳар яке (яъне офтобу маҳтобу ситораҳо) дар фалаки осмон давр мезананд ва ҳаракат менамоянд. (Мутобиқи замону маконе, ки Холиқашон барояшон муҳаддад намудааст.)"

Ин чанд намунае буд, ки аз Қуръони Карим дар бораи нишонаҳои Холиқи коинот дар коинот зикр намудаем ва амсоли чунин намунаҳо дар ин китоби азиму-ш-шаън кам нест.

Пас аз зикри чунин нишонаҳои зоҳир ва аломатҳои чун офтоб равшан, чигуна метавонад инсон инкор аз вучуди Парвардигори ҳеш намояд ?

Пас ин замини паҳновар бо хушкиву баҳрҳои худ бо олами зиндаву ҷамоди худ, ин осмонҳои беканор бо ситорагону сайёраҳову аҷроми худ ҷӣ гуна ба арзи вучуд омадааст ?

Оё ин амри тасодуфист, читавре, ки бархе аз хушк мағзони ақлхӯрда иддио менамоянд ? На ! Ҳаргиз !

Зеро ҳеҷ имкон надорад ва ақли солим намепазирад, ки ин коинот ботартиби аҷиб амри тасодуфӣ бошад ва

тасодуф дар пайдоиши мавҷудот амри номақбул ва ботил аст.

Агар дар ҳақиқат ин коинот худ аз худ бо амри тасодуфӣ пайдо мегашт пас чаро то ба имрӯз коиноти дигаре мисли он тасодуфан пайдо намегардад, то мо ин иддиои ботилро пазиroy намоем.

Агар иддиои тасодуф ҳақ бошад пас чаро то ба имрӯз офтобу маҳтоби дигаре пайдо намешавад, ки ҳамроҳи он офтобу маҳтобе, ки мо мушоҳида месозем сайр намоянд.

Агар вучуди коинот амри тасодуфист пас чаро имрӯз одамиён бо амри тасодуф ба чорпоён мубаддал намегарданд ва чорпоён сифати одамай намегиранд ва ё чаро маймунҳои имрӯза ба дараҷаи инсонӣ намерасанд. Агар дар гузашта бо амри тасодуф чунин мавҷудот ба миён омада бошад, пас чӣ монетиятест, ки имрӯз низ бо тасодуфӣ чунин пайдо гардад ?

Он хушкмағзони бедин наметавонанд ба ин пурсишҳо ҷавобе бигӯянд ва ҷавоби ин тасоулот якест : Аз барои ин коиноту мавҷудот Офаридагорест, ки онро ба арзи вучуд овардааст ва онро идораву назорат менамояд ва дар ин кавн ҳеҷ чизе бе изни Ў руҳ намедихад. Ва ин Офаридагори ягона; Аллоҳ таъолост, ки бузург асту қодир асту доносту шунавоств ва ҳеҷ амри бузурге ё кӯчаке дар ин коинот аз илми бепоёни Ў таъоло ниҳон наметавонад.

Чӣ хуш аст посухи он аъробии бодиянишине, ки аз илму донишу фарҳанг баҳрае надошт ва на мактаб хонда буду на донишгоҳ ва на китобе дида буду на дафтаре ва хангоме пурсида шуд, ки чигуна метавонӣ вучуди Офаринандаи ин коинотро исбот

намоӣ ? Гуфт : "Агар ман дар ягон ҷое поруи уштур бубинам яқин пайдо мекунам, ки аз ин ҷой уштуре убур кардааст ва агар дар ягон маконе асари пае бубинам медонам, ки аз ин макон роҳгузаре гузаштааст. Пас ин замини беканор ва осмони пур аз ситорагон ва баҳрҳои пур аз амвоҷ оё далолат ба вучуди Офаридагори худ Худованди донову огоҳ намекунад ?".